

[Knud Jespersen.]

Det er jo ikke rigtigt, som hr. Jens Foged siger, at dyrtidstillægget nu skal føres til galgen, fordi det er dyrtidstillægget, der er skyld i inflationen, dyrtidstillægget, der er skyld i frygt for arbejdsløshed osv. Dyrtidstillægget spiller slet ikke den rolle. Endnu har ingen modbevist, da jeg dokumenterede, at man er 2 kr. bagefter i timen, også med det nye dyrtidstillæg. 2 kr. og 2 måneder i gennemsnit er man bagefter. De penge, vi har givet til arbejdsgiverne for at holde priserne nede, kommer, efter at arbejdsgiverne har indregnet dyrtidsstigningerne i priserne. Ja men hvorfor så holde fast ved at dyrtidstillægget er det, der er skyld i nationens ulykker? Det er simpelt hen den forkerte økonomiske politik, man fører.

Det må da også vække nogen undren hos os, der er og var modstandere af fællesmarkedet, når vi hører på denne jammer i forbindelse med økonomien.

Formanden:

Nu er det spørgsmålet om bunden opsparing.

Knud Jespersen (DKP):

. når man siger, at situationen er så og så vanskelig. Jeg synes man kunne tage skyldigt hensyn til, hvilke lyse perspektiver man havde før i tiden; det er, ligesom disse lyse perspektiver nu helt er manet bort.

Jeg må altså sige til sidst: jeg anbefaler socialdemokraterne at omvurdere deres stilling — det forekommer mig, at det er ikke det, I har sværest ved, thi for et par måneder siden havde socialdemokratiet en anden stilling. Det ville være en god gerning at stoppe enhver tvangsudskrivning og i stedet for tage fat dér, hvor problemerne er, og sikre en økonomisk fordeling, der virker både demokratisk og socialt, tager hensyn til forbrugerne og er med til at sikre beskæftigelsen.

Jeg understreger: vi stemmer imod.

Poul Westergaard (DR):

Forslaget er jo et led i en større helhed, der også omfatter arbejdsgivertilskuddet på 1.900 mill. kr. og de temmelig magre offentlige besparelser, som regeringen kunne enes med socialdemokratiet om. Tilsammen skal

de foranstaltninger efter regeringens mening dæmpe prisudviklingen.

Retsforbundet kunne ikke medvirke til at gennemføre arbejdsgivertilskuddet, bl. a. fordi regeringen ikke så sig i stand til at sandsynliggøre, at dette tilskud ville virke efter sin hensigt: at blive brugt til prisnedsættelse. Regeringens forudsætninger for denne enormt dyre lov var frit i luften svævende, helt uden sammenhæng med de faktiske realiteter med hensyn til prisdannelsen i det danske samfund.

Retsforbundet kan derfor naturligvis heller ikke medvirke til dette, det seneste led i en totalt forfejlet helhed. Vi kan ikke medvirke til den bundne opsparing. Vi kan ikke se nogen fornuftig sammenhæng i, at regeringen gennem milliardtilskud til arbejdsgiverne først stimulerer efterspørgslen i første del af 1974, hvor efterspørgselspresset i forvejen er for højt, og derefter i sidste halvdel af 1974, hvor der forventes en vis stagnation og en øget arbejdsløshed, strammer gennem en tvangsopsparing, der vil forstærke arbejdsløsheden.

Nu bliver stramningen naturligvis ikke af den størrelsesorden, som regeringen selv regner med, ca. 1,1 mia kr. Den bliver vel højst nogle få hundrede millioner. For mange mennesker træder jo tvangsopsparing simpelt hen i stedet for anden opsparing i obligationer eller på bank- eller sparekassekonti. Man flytter bare opsparingen, selv om et sådant indgreb alligevel for de pågældende kan føles irriterende nok og måske være med til at tage noget af sparelysten fra dem. Som hr. Bernhard Baunsgaard sagde, kan man også, hvis man er heldigt stillet, låne sig til den bundne opsparing.

For de mennesker, der virkelig rammes af ordningen, og det vil jo sige mellemindkomsterne, må denne ordning forekomme at være både forargelig og belastende. Det er jo netop de mennesker, som i forvejen behandles allerhårdere af vores elendige indkomstskattesystem og af de tilhørende sociale ordninger. De vil føle denne tvangsopsparing som en ny ekstra skattebyrde.

Den tvungen opsparing vil virke på samme måde som andre skattestigninger, nemlig som en stærk tilskyndelse til at søge kompensation for skattetrykket igennem øgede indtægtskrav, øgede lønkrav. Når man bringer erhvervslivet i denne situation,